

Verwijzing

Dit is een afschrift van het in steno genotuleerde verslag van Bruno Gröning, gehouden op 17 oktober 1950 in lokaliteit Wagnerbräu in München.

Opnames van Bruno Grönings voordrachten, origineel gesproken, zijn verkrijgbaar op CD, en kunnen via het bijgaande internet adres besteld worden:

www.bruno-groening-stiftung.org

Toespraak van Bruno Gröning, München, 17 oktober 1950

“Nogmaals heb ik voldaan aan het verzoek van de heer Enderlin...”

Beste genezing zoekenden!

Nogmaals ben ik de wens van de heer Enderlin nagekomen, om tot jullie te spreken, zoals het ook de wens van jullie allemaal was.

Ik leef volgens het principe: Laat daden spreken! Maar de daden hebben gesproken en daarom kunnen wij hier beslist over praten, temeer omdat men mij alweer het verbod om te genezen heeft opgelegd. Voor mij is het niets nieuws. Ik ben altijd weer de persoon die rust en vrede op deze aarde zaait en ook wil oogsten. Het is heel anders dan veel mensen gedacht hebben. Iedereen kan denken zoveel hij wil en ook wat hij wil. Als men maar het juiste had gedacht, en als men maar het juiste had gewild dan was men er wel achter gekomen, wat mijn doen en willen betreft. Het effect hiervan heeft reeds menig mens, die ziek was, kunnen voelen. Zo is menigeen uit jullie midden gezond geworden. Maar ik zeg het nog een keer, ik was het niet, die de mensen gezond heeft gemaakt, dat was de Almachtige, dat was God. Want dat is zijn werk, niet mijn werk. Want jullie als mensen, als kinderen van God, verkrijgen daadwerkelijk van God de Levensstroom, en als jullie deze verkrijgen, dan kunnen jullie pas jullie bestaansrecht laten gelden, dan kunnen jullie pas zeggen, dat jullie aan het grote, aan het Goddelijke werk zijn aangesloten. Indien jullie mij niet helemaal begrijpen, er zijn altijd twee werken, ook hier. Door mensenhand gemaakt, noemen we de elektriciteitsvoorziening, kunstmatig gemaakt, en aan de andere kant het eigenlijke, natuurlijke, aan de Goddelijke kant het Goddelijke werk. Kijk hier de gloeilamp, die ons licht levert, waar veel mensen blij om zijn. Aan het eigenlijke, het natuurlijke, aan het Goddelijke, minder, zo ver is de mens van het natuurlijke, van het Goddelijke, afgedwaald. Maar ik wil jullie hier een praktisch voorbeeld geven, een menselijk:

De gloeilamp heeft pas dan het bestaansrecht en is dan pas van waarde, als ze schijnt. En hoe bereikt men, dat de lamp brandt? Ze gloeit en geeft licht, omdat ze

de stroom krijgt van het elektriciteitswerk, waar de stroom wordt opgewekt. Stel je voor, in feite hebben jullie het niet meer nodig, want jullie weten zelf, hoe het thuis was, als ineens het licht uitviel. Ergens was er een defect, of de gloeilamp zelf was beschadigd, dan kon je deze alleen nog maar in de vuilnisbak gooien, maar het zou net zo goed een schade kunnen zijn aan de kabel, die de stroom naar de gloeilamp had onderbroken. Als er nu geen vakmensen zouden zijn, als er nu geen mensen meer zouden zijn, die in staat zijn deze defecte plek weer te herstellen, de kabel weer te repareren, zodat de gloeilamp haar stroom weer kan betrekken; anders is de gloeilamp waardeloos. Ze heeft dit nodig, jullie kunnen honderden, duizenden, miljoenen, miljarden gloeilampen hebben, als jullie geen stroom hebben, zodat de gloeilamp haar doel bereikt, dan is ze waardeloos. We vergelijken – ik versprak mij – wij hoeven niet te vergelijken – denken jullie er dieper over na, ook jullie kunnen werkelijk met een gloeilamp vergeleken worden, en als jullie niet de aansluiting hebben aan het goede, aan het Goddelijke werk, waarvan jullie de Levensstroom krijgen, dan kunnen jullie ook niet leven. Dan zijn jullie net zo waardeloos zoals de gloeilamp. Ik weet dat er mensen zijn, die al vaak hebben beweerd – natuurlijk beweerd vanuit zichzelf -, door steeds weer te zeggen: Wat kan mij het goede schelen, wat kan mij het Goddelijke schelen, hoofdzaak is, ik *heb*. Maar als nu de goedgegelovige mensen, die zich nog als kinderen van God voelen, tegen deze mensen zouden zeggen: Maar dan heb je geen bestaansrecht meer, wat wil je hier, je geniet toch voortdurend van het goede, het Goddelijke, je ademt toch lucht in, je laat ook de zon op je schijnen en stralen, je betreedt immers de Goddelijke aarde, je draagt kleding, je eet en drinkt, om te kunnen leven!

Wie God veracht, denk van mij wat je wilt, die heeft geen bestaansrecht. Er zijn steeds twee kanten, zoals hier in dit geval een goede en een slechte, een onjuiste en een ware. De onjuiste kant is, als mensen denken, dat het de juiste was, omdat ze van de goede, van de Goddelijke niets meer wisten. Jullie hebben alleen nog maar die ene kant, en dat is de slechte kant, de satanische kant. Denk hierover maar iets dieper na, dan zullen jullie tot de overtuiging komen, dat de mens, we kunnen alleen maar spreken over de huidige mensen, zich heel gemakkelijk, of alleen maar laten verleiden. En voor de verleiding is het noodzakelijk voorzichtig te zijn. Daarom wil ik nog niet zeggen, dat jullie als eerste mensen deze weg van verleiding zijn begonnen. Nee, dat ligt al generatie op generatie en verder terug. Satan, die bestaat op deze aarde, heeft niets onbeproefd gelaten het goede en het Goddelijke te vernietigen. Al met al aan de ene kant, en aan de andere kant laat God voor ons mensen en dieren alles groeien, om te leven, zodat we kunnen leven. Hij laat ons niet verhongeren. Wie doet het, wie laat hier niets onbeproefd het goede, het Goddelijke te vernietigen? Waar komt ziekte vandaan, ziekte aan datgene dat hier op deze aarde groeit? Neem wat je wil, een of andere vrucht of een of ander levend wezen: Satan probeert altijd

weer en nog steeds, alles te vernietigen. Ook heeft hij het voor elkaar gekregen, de mensen dwars te zitten. Ook hier heeft hij niets nagelaten, de mensen te verleiden, de mensen van de werkelijke weg, die hij verder had moeten gaan, die ene weg, die er alleen maar is, en dat is de Goddelijke weg, van af te trekken. En zo ver weg te trekken, dat de mens vandaag op een dwaalspoor is gekomen. Hij is onbezonnen geworden, hij weet helemaal niet meer, wat fout en goed is, hij kan meestal al helemaal geen onderscheid meer maken, wat goed en slecht is.

Slechts een ding eruit gelicht: De mens denkt, dat hij al een goed mens is, als hij het zegt, dat hij er een is. Hij zegt, hij wil het goede doen, hij wil zijn medemensen helpen en zegt het steeds opnieuw. Deze grote belofte is veel mensen al in vlees en bloed overgedragen, hij kan niet meer anders, hij denkt, dat het zo moet zijn. Het goede kan men alleen maar met daden bewijzen. Laat daden spreken! En omdat de mens nooit meer op de ware, op de Goddelijke weg terug kon, omdat de brug, die tot deze leidde, was opgeblazen, zwierf de mens gewoon rond. De brug, naar deze Goddelijke weg, heb ik weer geplaatst, en wanneer jullie deze brug gebruiken, als jullie er over heen gaan, komen jullie op de weg, op de Goddelijke weg, waar zelfs jullie dan de verbinding tot het grote enige Goddelijke Werk hebben, waar jullie dan de ware, de echte, de juiste Goddelijke levensstroom verkrijgen, om verder dan, vooral gezond, jullie leven te kunnen leiden. Ik roep jullie alleen maar terug, zodat jullie deze weg, die jullie tot nu toe zijn gegaan, niet verder gaan. Jullie moeten laten zien, dat jullie mensen zijn, en niet te vergeten, dat wij mensen inderdaad alleen maar kinderen van God zijn. En wie over deze brug gaat en de ware Goddelijke Weg volgt, die zal een heel ander gevoel krijgen, die is verbaasd over alles, wat daar is, wat hij tot nu toe niet kon herkennen. Aldaar verkrijgen jullie daadwerkelijk pas de verbinding met het grote Goddelijke Werk.

Jullie kunnen de gloeilamp ook niet in een bloemenvaas stoppen of in een melkkan of misschien in een emmer water of in het bed leggen. Daar zal het nooit schijnen, ze moet inderdaad worden aangesloten aan het elektriciteitsnetwerk. En jullie als mens zullen het nooit vinden, daarom zeg ik nog steeds, omdat mensen het goede alleen maar willen bevestigen door goede woorden. Veel mensen gaan ijverig naar de kerk, als ze nog meer tijd hadden, zouden ze nog vaker gaan. Het is correct, het is goed, maar als ik naar de kerk ga, als ik in dit Godshuis ben, dan moet ik weten, wat ik aldaar te doen en te laten heb. Niet naar links en niet naar rechts kijken, niet slecht over mensen spreken, nee, aandachtig bidden tot God en hem vragen, jullie niet te vergeten en weer op de goede, op de ware Goddelijke weg te voeren. En dat niet alleen. Veel mensen denken het juiste te doen, door naar de kerk te gaan, dan hebben ze al het bewijs geleverd, dat ze goede, God gelovige mensen zijn. Nee, ook hier moet men daden laten spreken, net zo als ik niet in het Godshuis ben, waar ik ook ben. Dan kan ik niet zeggen, de persoon die daar ligt, ik pak hem op en blijf hier

staan, en dan, als ik naar hem toe ga, dan trap ik nog op hem, dan denk ik er niet aan. “Pardon, ik heb u niet gezien.” Ook dat gebeurt. Als een mens goed wil doen – er bestaan nog goede mensen -, er bestaan ook veel goede mensen, het zijn ook mensen, die zich nog iets laten zeggen, omdat ze het goede willen. Zij zeggen: Wijs me toch de weg! Hoe zou het uitzien, als ik zou toekijken, dat een mens in het water valt en verdrinkt en ik sta met iemand anders te praten en zeg, ik help hem, en praat en praat en praat, maar spring niet in het water, om deze drenkeling te helpen. Ik zeg: Ik wil. Nadien kan men zeggen: ik wilde hem helpen, nu is hij dood. Het willen is niet genoeg. Er zijn mensen, die willen en kunnen niet. Zij kunnen niet anders zijn dan dat ze zijn. Zij geloven, dat wat ze doen, correct is, waar is!

God zei ook, zoekt, en gij zult vinden! Wat u hier denkt, wat men hier van mensen hoort, hoe zij zich dat voorstellen. Ja, zoekt, dan zullen jullie vinden! De meeste mensen weten, wat ze zoeken, ze zoeken het verleidelijke, die zoeken geld, zij zoeken het goud. Maar de weg, die ze zijn verloren, het mooiste, het beste, dat zoeken ze niet. En inderdaad, vinden ze meestal wat ze zoeken, natuurlijk alleen maar met hun mensenverstand zoeken. Aan geld komen ze altijd, ze doen allerlei zaken. Ook hier heeft men niets nagelaten, met mijn doen en werken de mooiste en beste zaken te doen. En deze mensen, die ik aan de kant heb gezet, hebben ook gehuicheld, zij zeiden ook: Ik wil hier meewerken, ik wil helpen, dat is iets goeds, iets moois, hier mee te mogen werken. Ik liet hun alleen maar via zachte woorden weten: Laten jullie je niet verleiden, geld is verleidelijk, dat is slecht, dat is duivels, dat is satanisch!

Maar hoe mooi gesproken, ik wil, ik ben blij, hier te mogen meewerken, mensen te helpen, aan uw zijde te staan, om voor de mensen de weg vrij te maken, vrij maken en hem daar de weg te wijzen, waar het goede, waar het Goddelijke is. Gezegd, maar niet gedaan! En nu liet hij zijn ware menselijke gezicht zien, doordat het verleidelijke kwam, het geld. Ik had ook in de voetstappen van deze mensen kunnen gaan, die alleen maar goed waren in hun toespraken, zij deden alsof. Ook ik had me kunnen laten verleiden en verlokken, dan had ik dat allemaal niet meer nodig, voor de zieken te gaan staan en hen de weg wijzen, hoe ze gezond kunnen worden, dan hoefde ik niets meer te doen, dan zou ik de mooiste en beste dagen hier op deze aarde kunnen beleven. Ik zou dan geen mensen meer nodig hebben, want ik had immers alles. Dat zijn de normale gedachten van veel mensen. De mens zegt: Geld is macht. Ik zeg: Gezondheid is almacht. Maar wat wil de mens van mij. Ik wil niet voor jullie staan en misschien klagen en misschien zelfs uithuilen, zodat jullie mij iets geven of mij begrijpen. Dat wil ik niet. Maar denken jullie hier toch maar even kort over na!

Wat mensen, zieke mensen, mensen die rijk zijn, rijk aan geld, rijk aan ziekte, wat zij aan geld willen geven, om zich met dit geld de gezondheid te kopen.

Vraag maar niet, ik zou veel van deze mensen kunnen opnoemen, maar ik hoor niet tot die roddelaars, dat ik met de vinger op mensen wijs. Ik zeg nog steeds, deze mensen kunnen er niets aan doen, men kan het hun ook niet kwalijk nemen. Hoofdzak is, dat ik niemand van hun de gelegenheid heb gegeven, zich voor geld – waar ze het van hebben, maakt niet uit, ze bezitten veel – de gezondheid te kopen. Het is mooi, het is juist, dat hebben jullie nog niet klaar gekregen, ook niet van de menselijke kant, als jullie naar een mens gingen, die arts was, dat hij jullie de gezondheid kon verkopen. Ook daar is ieder mens gelijk, of arm of rijk. Als ik aangenomen had, wat mij geboden werd, dan was het niet eens zover gekomen dat ik hier tot München zou zijn gekomen. Dan was het niet nodig, dit wil zeggen, ik wilde het ook niet, in de wereldopinie te worden gesleept, maar het ging vanzelf, zonder mijn inbreng, en dat was destijds het verbod. Ik kan hier niets aan doen.

Maar eerder al, kon ik toen veel mensen aanwijzen, die mij hun eigendom wilde geven, hun hele bezit, omdat ze wisten, dat de dag gekomen was, waarnaar hij niet verlangde, de dag van overlijden op deze aarde. Nu pas heeft deze rijke mens ingezien, dat zijn zorgen voor alleen maar geld, goud en bezit toch geen nut heeft gehad. En nu zou hij alles weer willen afgeven, alleen maar om gezond te zijn. Ik zei toen heel kort tegen veel van deze mensen: Rijk zijn betekent gezond zijn. Niemand hoeft te denken dat ik aas op rijkdom, dat zou ik ook vandaag nog kunnen doen, als ik verlaafd was aan geld. Maar ik ben God zij dank gezond. Daarom ben ik de mensen geen dank verplicht, nee, deze dank behoort God toe. Daarom weiger ik ook elke dank, want ik heb geen recht een dank voor mijn doen en werken in ontvangst te nemen. En nu nog zeggen veel mensen steeds weer: *Ja, waarom neemt u geen geld? Het zou toch beter zijn!* Ja eerlijk gezegd, uit menselijk oogpunt gezien, ja. Maar aan de juiste, aan de goede kant zeg ik nee. En toch ben ik hierin groot en ook zeer sterk.

Ik wil op niemand zijn aangewezen, ondanks dat ik niets zeg. Er zijn misschien mensen, die zeggen, die praat maar wat, hij heeft immers iets om aan te trekken. Jazeker, als mensen het wensen, dan ga ik ook naakt. Ik wil alleen niet het gevaar lopen, dat ik mij vergrijp aan de menselijke wet en daarom bestraft zal worden, anders ging ik naakt. Wie nog een gezond verstand heeft, zal nooit op de gedachten komen, hier slecht te spreken. De meeste mensen, die slecht spreken, kunnen alleen maar slecht zijn. Want het is niet te ontkennen, nemen we geen mensen, nemen we een rotte appel. Dan zegt de mens, die is slecht, die is bedorven, die kan men niet eten, hiervan kan men niet genieten. Maar deze bedorven, slecht geworden mensen die laat men wel.

Hoe zou het zijn, als ik deze slecht geworden appel, deze bedorven, deze rottende appel, onder de verse zou leggen. Gegarandeerd zouden die ernaast liggen ook gaan rotten en uiteindelijk zelfs allemaal bederven, zodat ze allemaal niet meer te eten zijn. Bij mensen is het niet anders, als er nog een goed mens onder de slechten was en hij niet in staat was zich te weren tegen deze slechte mensen, dan wordt ook hij slecht, en de een steekt de ander aan, de een verleidt de ander. Lang hoeven we niet meer te wachten, als dat zo verder zou gaan. Het is de hoogste tijd.

Een partij wil ik niet oprichten, geld wil ik niet aannemen, nee, ik wil jullie alleen maar terug leiden naar die ene weg, waar jullie vandaan zijn gekomen, zodat jullie weer kunnen leven en bestaan. Ik zeg steeds, een dom mens moet er zijn, en omdat ik jullie niet als domme mensen wil zien, wil ik het zijn. Ik weet dat mensen vandaag zeggen, zoiets was er nog nooit, dat is onzin, wat hij wil vertellen, hij neemt geen geld, hij heeft geen geld nodig of wil misschien geen zaken hiermee doen. Helemaal voor niks werken, zich voor de mensen inzetten, dit is er nog nooit geweest! Heeft ook nog nooit bestaan, dit gebeurt heel zelden, en zo ja, dan alleen maar in kleine kring, waar mensen zijn die ook weten, dat diegene die erbij zit of – staat, ook een mens is en dat hij zich wel verplicht voelt hem te helpen als hij hulp nodig heeft.

Dat wat men lief heeft, moet niet alleen worden onderhouden, maar moet men ook stimuleren. Want ouders die hun kind lief hebben, laten ook niets na dit kind het mooiste en beste te bieden. Zij letten op het kind, dat hem geen onrecht wordt aangedaan, zij passen op, dat het de juiste weg gaat en zorgen ervoor meer van dit kind te maken, dan dat zij zelf waren. Alles offeren zij uit liefde voor hun kind. En zij weten wat er slecht is, en zij weten, wat vals en echt is. En juist op grond hiervan doen zij dit. Zouden zij onverschillig zijn, dan zouden zij dit niet doen, dan lieten zij het kind rustig lopen, al zou het in een afgrond storten. Maar hier mag men het niet zo ver laten komen. Ik kan niet mee aanzien, net zoals u zelf ook niet, dat een kindje ergens rondwaalt en de weg naar huis niet vindt, dan wijzen jullie dit kindje de weg, die het moet gaan of nemen het zelfs bij de hand en brengen het naar huis. Dan doen jullie het. Alleen in het groot deed dit nog niemand, in het groot heeft het nog niemand gewaagd.

Maar ik heb niets te verliezen. En dat is mooi, ik hang aan niets, aan niets materieels. En omdat jullie de weg niet wisten, zal ik niets nalaten jullie de weg te wijzen. Of jullie deze weg gaan of willen gaan, dit ligt aan jullie zelf. Ik sta alleen maar voor de mensen als een wegwijzer, maar die zich niet laat overladen en ook niet laat verplaatsen. Want als hij overladen wordt in dit geval door mensen, dan zou niemand kunnen zien waarnaar ik wijs, dan word ik tegen gehouden, en niemand zou meer

de gelegenheid hebben, dat ik hem zou kunnen zeggen, welke weg hij moet gaan. En stel je voor, ik zou deze wegwijzer, de eigenlijke wegwijzer verplaatsen, zodat een andere weg wordt gewezen, dan zouden jullie een verkeerde weg gaan. En dat is dan de slechte weg, dat is de verkeerde weg, en dan zouden jullie werkelijk weer op het dwaalspoor terug gaan. En daarom moet ik standvastig blijven en mij er niet vanaf laten brengen, dat ik op deze plaats blijf staan waar ik sta en de weg aangeven.

De mens begrijpt het heel goed. Ik zou alleen maar willen zien, als ik werkelijk een wegwijzer verplaats. We hebben het al vaker gezien, zo'n spoorwegongeluk, als de wissel verkeerd is gezet, als iemand een keer een fout maakt en deze trein dan op een dood spoor rijdt, op een dood spoor, en dan misschien zelfs in de afgrond stort. Dat is ook niet nieuw. Dat wordt zwaar bestraft. Maar hier bij mij heeft men niets nagelaten, mij te weerhouden. En ik blijf standvastig, ik laat me er niet vanaf brengen. Soms weet ik niet, wat ik nog moet zeggen. Maar het stoort me niet, ook al zegt men, die is gek. Heeft men vroeger ook al gezegd, vandaag niet meer. Dit kan alleen maar iemand zeggen, die men niet voor vol kan aanzien, die zegt maar wat. Maar ik zou het niet durven te zeggen, nee, want zo te zijn, is ook een ziekte, is ook te genezen.

De dieren zijn de mensen ver vooruit. Neem een dier, maakt niet uit welk. Voor mijn part koeien, die zich vrij kunnen bewegen, die hoeven jullie geen medicatie te geven, die zoeken dat wat ze nodig hebben, als er ergens in hun lichaam iets is gebeurd, als ze zich niet goed voelen, als ze van het een teveel hebben gegeten, dan gaan ze zich dat halen wat ze tot nu toe hebben laten staan. Dat is hun medicijn. Daar hoef je niet te helpen, neem alleen maar, de mens zegt "wilde" dieren. Nee, dat zijn levende wezens, die nog vrij zijn, die zich nog vrij bewegen kunnen – dit wil zeggen, een gevaar dreigt, en dat is ook weer de mens, het is overal hetzelfde. Maar deze dieren hoeft men geen menselijke hulp te geven. Zij laten zich helemaal niet door de mensen grijpen.

De mens zegt, de natuur geneest. Ja, God geneest. Hierover zou ik jullie veel kunnen vertellen, maar dat is in eerste instantie niet belangrijk, ik heb nog veel te vertellen. Dat betekent, wat ik weet, moeten jullie ook weten, en jullie moeten weten waarom. Ik moet jullie immers de lessen geven, zodat jullie weten, hoe zich op de nieuwe weg te gedragen. Daar moeten jullie niet onwetend zijn, nee, jullie moeten alles mee op jullie weg krijgen en moeten zo sterk, zo krachtig worden, dat jullie niet op voorhand al bezwijken. Jullie moeten met alles verzorgd zijn. Datgene dat tot noch toe is gebeurd, waren kleinigheden, want elk mens dacht, als hij naar me toe kwam, dan moest dat zo zijn, ik zou iedereen moeten helpen. Een klein bewijs: "Maar die heeft hij toch niet kunnen helpen" – zo'n klein artikel in de krant. Dat hoef ik niet te doen, wat de mens verlangt, dat is nog nooit gebeurd.

Ik zou ook reeds mooie titels kunnen hebben, geld en van alles. Niets wil ik. Ik blijf nog steeds voor ieder mens de kleine Gröning. Men zegt het niet eens, men zegt alleen maar “Gröning”, en dat is juist. Ik kan toch van slechte mensen niets goeds verwachten, en daar ben ik een voorbeeld voor jullie en laat zien dat ik toch sterker ben. Maar ik zeg nog steeds: ik heb nog geen krant gelezen. Een heb ik gelezen, dit wil zeggen, ik wilde, ik heb alles rechtgezet, één enkele, de mooie Sonntagspost. Maar ik heb het nog niet doorgegeven, dat ligt mooi bewaard, zodat ik het steeds weerleggen kan, dat het niet zo is geweest, zoals men het heeft geschreven. Is niet erg. Ik mag sommige dingen niet, dat is niet toegestaan. Ik mag geen vrouw in de ogen kijken, mag haar niet te lang de hand vasthouden, ik mag niet teveel praten, ik mag niet aardig zijn, de mensen zouden willen dat ik zou schelden. Met welk recht scheld ik iemand uit. Hij die scheldt, die laat zien hoe klein en zwak hij is. Iemand die kracht heeft, die sterk is, als voor hem een kleinere staat, dan is hij toch niet bang voor deze kleine. De kleine blijft maar schreeuwen. De grote, de sterke, hoort het niet eens.

Zo mijn beste genezing zoekenden, ik wil niet teveel praten. Waarnaar jullie gekomen zijn, hoef ik niet te vragen, en jullie hoeven mij ook niets te zeggen. Ik wilde jullie hier alleen maar de weg wijzen, die jullie te gaan hebben. Maar ik zou jullie willen vragen, deze nieuwe aansluiting niet te missen. Die er niet bij is --- ik weet nog, toen men voor het eerst het elektrische licht in huis had aangelegd, toen was er ook ruzie onder goede burens. “Ik krijg het altijd, ik heb tijd.” Ja, hij had tijd, waarom niet. Hij rapporteerde het niet. “Ik blijf nog bij het oude, ik heb het niet nodig”. En daarna kwam hij en wilde de eerste zijn, en dan deed hij een beter aanbod met zijn duivelse geld, zodat de eerlijke mens, die zich tijdig had aangemeld, aan de kant werd gedrukt en hij wilde zich alles kopen. Maar dat gaat zo niet, God zij dank niet.

Als jullie deze gloeilamp, niet alleen deze, willen laten gloeien, moeten jullie een onderbreking inschakelen, ja, men noemt dit ook schakelaar. Precies, zoals jullie dat moeten doen, om deze gloeilamp te verbinden met de elektriciteit, precies zo moeten jullie als mens ook inschakelen, maar niet aan de elektriciteit. Heeft men ook al geprobeerd, mensen onder stroom te zetten, dat was het kunstmatige. Het natuurlijke met het kunstmatige past niet. Dat is echt en dit is onecht. Hier krijgen jullie de natuurlijke stroom. Vraag alleen maar, hoeveel schriftelijke bevestigingen onlangs weer ingediend zijn, die ik jullie kan voorleggen, dat ik daadwerkelijk de natuurlijke stroom bemiddel. Of dit goddelijk is dat onderzoeken jullie zelf maar. Een slecht mens heeft een slechte uitstraling, en een goed mens, die kan alleen maar goeds hebben. Het goede is ook hier het goddelijke. Dus hoeven jullie maar in te schakelen en te voelen wat er aan de hand is. Zelf mag ik het niet zeggen, dit wil zeggen, wel zeggen hoe het gaat, dat men het kan. Ik wijs jullie alleen maar de weg en wijs jullie

tevens de schakelaar. Maak toch die verbinding, dan hebt u het, jullie hoeven mij dan niet meer lastig te vallen, ik hoef niet meer te spreken. Zeg ook tegen de gloeilamp dat ze iets anders moet doen, of het elektriciteitsbedrijf moet iets anders doen, dit gaat niet. Ik ben al op de juiste weg, het is ook de juiste weg. Niet spreken, laat daden spreken! Maar iets moest ik jullie toch vertellen, en dat kan niemand mij verbieden.

[*Tegen een geestelijke, die voor in de eerste rij zit:*] Wat zegt u, mijnheer pastoor?

[*Het antwoord van de geestelijke was onverstaanbaar voor de schrijfster*]

[*Gröning verder:*] Ik dank jullie. Dat is de juiste weg. Ik word ook op het juiste pad gezet, en ik kan iedereen dit pad aanraden te gaan. Als je het niet goed wilt hebben, doe het dan niet. Schakelen moet je goed doen. Als je auto rijdt en niet snel kunt schakelen, noch hier noch daar zal je snel iets raken, en dan is het voorbij met autorijden. Op dezelfde manier, als je een radio hebt en je kunt hem niet goed afstemmen, zul je geen goede ontvangst krijgen. Integendeel, je zal je burens storen. En dat zou niet goed zijn, je zou een stoorzender zijn. Als je iets doet, doe het dan weinig, maar doe het goed!

Ik hoop, jullie hebben mij begrepen, en ik mag wel van mijn kant zeggen, dat ik de juiste wegwijzer ben. Ik leid jullie op geen slechte weg, maar op de goede, op de Goddelijke weg. Daar wil ik dat jullie zijn, en dat is alles. Verder heb ik niets meer te zeggen, dat laat ik aan de heer Enderlin over, die jullie controleert, en moet bewaken. Als jullie goed hebben geschakeld, dan hebben jullie het, al is het in eerste instantie gedeeltelijk. Maar schakelen jullie, als jullie schakelen dan meteen goed; het werk, de moeite moeten jullie wel doen. Jullie verspillen al zoveel tijd voor zoveel onnodige dingen. Hier moet iedereen weten wat zijn gezondheid waard is. Hij weet ook precies, hoe duur de ziekte is, dat hij deze zwaar moet betalen, doordat hem veel van het leven, van het hier zijn, ontgaat. Ik hoef me niet lang te verontschuldigen, net zo had ik het niet nodig te zijn gekomen. Begrijp me ook hier goed, dat het werkelijk niet nodig is, heb ik reeds vele malen bewezen, kijk naar Herford, kijk naar de Traberhof, waar ik ook niet aanwezig was, alleen maar tegen mijn meest vertrouwde mensen zei: “Let op, ik genees voortdurend massa’s mensen op afstand.” Daar staat ie [*wijst op Kuhlmann*], en ondanks dat hij me niet had begrepen, ook niet kon begrijpen – klopt dit, mijnheer Kuhlmann, in het begin?

[*Kuhlmann: dat klopt.*]

Hij begreep het niet. Ik zei: “Mijnheer Kuhlmann, vraag niet zoveel, tel alleen maar de zieken, die hier bij deze verzameling gezond worden en gezond zijn geworden, en vergeet alstublieft niet, dit schriftelijk vast te leggen, wat voor lijden de een of ander heeft gehad!” Het is zo moeilijk, dit, als men het kwijt is, weer na te gaan wat men gehad heeft. Want men merkt niet meer, dat men ziek is geweest. Net zo goed, zoals

ik nu gekleed ben, kan ik me weer omkleden, iets beters of iets slechters aantrekken, men ziet niet, wat ik eerder aan had. Precies zo was het hier, dat vandaag nog voortdurend de bevestigingen binnenkomen van genezingen, waar ik zelf bij deze mensenmassa's, bij deze massa's van genezing zoekenden, niet eens zelf aanwezig was. Ik was niet vertrokken of zei, ik heb angst of wat. Nee, dat heb ik opzettelijk gedaan, omdat ik weet: Waar jullie heen willen, daar was ik reeds. Ik heb al voorgewerkt, ik heb al de bewijzen geleverd, dat alles er al is. Ik was ook niet zo ver, ik was in Hamburg, en de heer Kuhlmann was op de Traberhof, hij wist nooit waar ik was. Met opzet heb ik gezegd, ik zeg niet, waar ik ben, heb vertrouwen! Hij zei: Ja, goed, ik zei, zeg tegen de genezing zoekenden dat ik dagelijks massale genezingen op afstand uitvoer. De heer Kuhlmann zei een keer: Hoe krijg ik dat dan te weten? Ik zei: Ik telefoneer, maar ik heb mijn eigen telefoon, het menselijke heb ik niet nodig. Dat zult u wel merken aan uw eigen lichaam. Als dat zo is, ga dan op het balkon naar de genezing zoekenden en zeg, datgene wat ik u gezegd heb. Meer heeft hij niet gedaan.

En waarom moet ik jullie vandaag nog zoveel van deze gevallen opnoemen, van genezen mensen, dat zou te ver voeren. Het maakt mij niet uit, vertellen moet ik het zo wie zo een keer, het is schriftelijk vastgelegd. Daarom wil ik niemand onwetend laten, voor zover de tijd het toelaat, misschien elke dag een beetje, van alles wat, zo'n kleine fragmenten, zoals ik jullie al heb meegegeven en beetje bij beetje steeds meer. Het pasgeboren kindje is ook niet meteen groot, dit heeft tijd nodig. En het huis dat jullie denken te bouwen, het is nog niet klaar, als jullie er aan denken, nee, dan moeten jullie aanpakken, het kost tijd, het kost werk en moeite.

Jullie hebben het gemakkelijker dan ik, jullie hebben al zo veel te doen met jezelf, ik daarentegen met alle mensen, voor zover zij hulp willen. En het wordt mij nooit teveel, ik ben onverzadigbaar, maar alleen hierin, het kan ook niet teveel worden. De toekomst zal het ook leren, dat ik niet meer aanwezig ben, dat wil zeggen, niet meer daar hoeft te zijn, waar zieke mensen bij elkaar komen, om zich ergens op een bepaalde plaats de gezondheid te halen. Dit wil zeggen, om weer fris en vrij en blij te worden van alle zorgen, van alle lasten. En toen de mens naar de kerk ging – en dat moet hij ook blijven doen, zolang hij leeft – wat doet men daar, om zich weer fris vrij en goed te voelen? Als men de Heilige Communie wil ontvangen, dan moet men van tevoren bij de geestelijke zijn zonden biechten, alle slechte daden opnoemen. En hij vergeeft jullie je zonden in naam van God. Dan moet men de boete doen, die hem wordt opgelegd. En als deze is volbracht en als hij rein is, dan pas heeft hij recht op de Heilige Communie. Wie heeft hier verder over nagedacht. Er zijn ook mensen

die er niet genoeg van kunnen krijgen, die te vaak gaan, maar die ook te vaak zondigen. Maar het is juist en het is mooi, een goed mens te zijn.

Hier op deze aarde schreeuwt de mens: Vrede! Ik wil vrede, nooit meer oorlog. Het broeit snel hier, snel daar. Ik zeg, vrede op aarde! Maar deze vrede zal niet eerder tot stand komen, niet eerder, totdat de mens pas weet, een kind van God te zijn en zijn medemensen niet haat. Aan de andere kant zou ik ook kunnen zeggen, ik ben katholiek, en de protestanten gaan me niet aan of zomaar iemand, die deel uit maakt van een andere religie of natie. Tot op de dag van vandaag heb ik nog niemand gevraagd, tot welke natie, noch welke religie hij behoort. Voor mij is ieder mens gelijk, arm of rijk. Jullie worden geaccepteerd, zoals jullie zijn, hierbij sluit ik niemand uit of zet hem misschien aan de kant, nee. Ieder krijgt wat hij verdient. Houd meer van je naaste dan van jezelf! Denk niet alleen goed, maar doe ook goed! Dan is er vrede op aarde.

Hiermee wil ik afscheid van jullie nemen, door jullie voor jullie verdere leven alle goeds te wensen. Rijk zijn betekent, gezond zijn.

Mag ik jullie nog iets mee op jullie weg geven: Als jullie anders een cadeau hebben gekregen, dan zijn jullie zo nieuwsgierig te kijken, wat het voor een cadeau is, dan proberen jullie uit wat het is, wat het doet of kan. Maar proberen jullie ook eens, wat jullie misschien eerder niet konden, of jullie dit misschien nu wel kunnen of al lang wisten en er gewoon nog niets van hebben gemerkt. Er zijn mensen, die niets weten van hun geluk, dat hun beschoren is. Als jullie ergens worden uitgenodigd of als jullie honger hebben en jullie jezelf uitnodigen, dan zijn jullie blij als men jullie iets te eten geeft. Eten moeten jullie alleen, dat vult en maakt je blij. En jullie mogen niet zo lang wachten, totdat men dit zo hapklaar klaarmaakt, het zover naar binnen stopt, dat jullie niet meer hoeven te kauwen. Dat zou belachelijk zijn, dat zou fout zijn. Tegen mij zeiden veel mensen: *Ja, mijnheer Gröning, men heeft u veel geld aangeboden, waarom hebt u dit niet zelf beheerd, dan zou u toch veel mensen hebben kunnen helpen!* Nee, dat zou verkeerd zijn. Het is goed, zoals ik het heb gedaan. Ik heb het niet aangenomen. Zo kant -en klaar kan ik het niet maken voor de mensen, eten moeten hij alleen. Met dit geld, dat men mij gegeven had, zou ik het de mensen zo gemakkelijk hebben gemaakt, dat hij nog slechter zou zijn geworden dan hij al was. En daar is gevaar. Dat zou een ramp zijn voor alle mensen. Ik sta voor de mensen en bied hem de helpende hand. Ik wil hem helpen, ik wil hem de juiste weg wijzen. Maar het zijn mensen, zoveel in aantal, ik daarentegen sta maar alleen. Als ik het alle mensen zo kant -en klaar zou moeten maken, dat zou zondig zijn.

Bron:

Archief Bruno Gröning Stichting